

Divadlo pracujících Most

ZAL

Václav Kliment Klicpera : Hadrián z Římsů

Úprava : J.Honzl, režie: J. Kališová, scéna: M. Kališ jh, kostýmy: J. Růžička, hudba: M. Jelínek, texty písní : J. Růžička, hudební nastudování: H. Hořejšová jh, pohybová spolupráce: L. Kovářová jh.

Premiéra 25.6. 1982

zhlédnuto 30.6.1982 v Ústí n/L.

Není náhodné, že se v současné době objevuje na našich scénách poměrně často Hadrián z Římsů, protože je to vlastně satira i parodie na rytířský svět. Napadá se zde stejně tak hloupost jako omezenost a stavovská nadutost. A divadelnost celého příběhu znásobuje mnohokrát jevištně prozkoušena Honzlova úprava.

Mostecké představení se úspěšně snaží vyjádřit své sympatie mládí a odvaze a vysmát se lidské hlouposti. Navíc, a to je sympatický rys inscenace, mladá režisérka J. Kališová usiluje zvýraznit divadelnost této rytířské parodie. Mnoho jí sice nepomáhá scéna, která se spokojuje s neutrálním bílým závěsem, ba ani ne texty písní na docela hezkou hudbu. Více může počítat s kostýmním řešením, které podtrhuje komediálnost i parodijnost celkového inscenačního pohledu. Využívá však rekvizit, postavy "přijíždějí" / jsou postrkované / na dřevěných koních, celá ta rytířna dostává tak směšnost, grotesknost a tím i svou osobitou divadelnost. Na celém inscenačním řešení je cítit, že mladá režisérka není zatížena tradicí, že se chce vyhnout lacinému opisování a že si hledá pro tuto rytířskou veselohru svůj jazyk. Straní mládí a to je ukazováno s mladistvou přirozeností a svižností a vysmívá se těm přitroublým důstojným reprezentantům moci. Na práci souboru je zřejmé, že se baví a že vytváří postavičky s chutí i s nápaditostí. To je také klad představení.

Ten směšný svět rytířský zobrazuje J. Šnajdr jako Světislav a dává mu hloupou ješitnost, neomalenost, zatímco J. Vychodilová v postavě Jenovefy zaujme svou komickou prudérností a ^aztrpkostí, ale zároveň i svou neskrývanou chtivostí po mužích - zde jsou krásné scény ve vězení, když přichází za Hadriánem. Mladý pár vytvářejí s vtípem i hereckou lehkostí A. Slezáková jako Ruměna a Z. Košata jako Želmír. J. Havlík v postavě Soběbora sem přináší chytrost i moudrost i pochopení pro vše, co se děje kolem. Vycházejí mu hlavně výstupy se Srpošem, jemuž dává J. Grygar vagabundskou podobu otrhance, přítroublého žoldnéře, který se neustále ocitá v komických situacích, z nichž ho dostává Havlíkův Spěbor, který v celém příběhu působí jako chytrý režisér. Hadrián K. Polišenského využívá svou vytáhlou postavu, dětskou naivitu i neohrabanost - dobře mu vycházejí konfliktnější scény se Srpošem, když se setkávají na hradě - zde také režisérka v maximální míře rozehrává komickou konfrontaci dvou Hadriánů. S hereckou zkušeností vytváří svého Jehoně I. Holub a dokresluje jednoduchostí a sluhovskou věrností obraz Klácerových postav.

Škoda, že se režisérce tak zcela nepodařilo oživit a obohatit představení písničkami, které chtěly dokreslovat povahopisy postav a zároveň dodat inscenaci švih, vtíp i myšlenkovou neotřelost. To vše zůstalo jen v náznaku, v nápovědi.

Mostecký soubor odvedl představení, které ukazuje, že si porozuměl s klasikem a že ho dokázal včlenit do současného kontextu, protože parodie i satira jsou stále silnými i působivými prostředky moderního divadla. I dobrá odezva diváků z Ústí n/ L. dosvědčovala, že to bylo příjemné i zábavné rozloučení se sezónou.

M. Křovák

30/7/82 - 11